

INFINITE
STRATOS

ปฏินิบัติการรัก จักรกลทะยานฟ้า

YUMIZURU
Izuru

Illustration: CHOCO

บทที่ 1 'SISTERS'

โง่!!

“เฮ้ย.....!”

อยู่ๆ ก็ยิงปืนออกมา! ? ที่นั่นมันปืนนะเพีย!

“จิบ!”

กระสุนพุ่งตรงมาทางผม

ไม่รู้ทำไมถึงเห็นกระสุนนั้นได้อย่างชัดเจน มันกำลัง
พุ่งตรงมาช้าๆ

“จิบ”

โอริมระ มาโคกะ----- ผู้ลอบยิงที่ยืนอยู่ตรงหน้า
เป็นคนลั่นไกปืน ทันใดนั้นกระสุนที่พุ่งตรงมาทางผมก็โดน
สกัดกั้นไว้

ลูกกระสุนลอยหยุดนิ่งอยู่กลางอากาศ นี่มัน-----!

(พลัง AIC ของลอว์ลีนะ!)

“อิจิกะ หลบไป!”

พอกัมตัวหมอบลงตามที่โดนสั่ง มีดสั้นก็ลอยผ่านเหนือ
หัวผมไปอย่างฉิวเฉียด กระป๋องน้ำผลไม้ร่วงจากมือตกลงพื้น
กระเด็นกระดอนดังก้องแก๊ง

“คิดจะขวางเรอะ.....”

มาโคกะใช้ฝ่ามือรับมีดที่หมายเล็งเข้าตาซ้ายจากทาง

ด้านหน้าได้อย่างเหลือเชื่อ

“เฮ้ย!?”

มาโดกะกำมิดที่คาอูอยู่ในฝ่ามือ

“เอาคืนไป”

จากนั้นก็ขำกว้างมิดนั้นเข้าใจแล้วว่า

แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับลอว์ที่แกะผ้าปิดตาซ้ายออกเพื่อใช้ ‘โวดันฮาวการ์’ ช่วยเสริมประสิทธิภาพและระดับความคมชัดในการมองเห็นวัตถุเคลื่อนไหว เธอจึงใช้พลัง AIC ดันรับมิดนั้นไว้ได้

หลังจบการเคลื่อนไหวของมิดเลอร์สิ้น ดวงตาด้านซ้ายที่เป็นสีทองก็ไล่จับการเคลื่อนไหวของตัวมาโดกะต่อ แต่ผู้ลอบยิงได้แปลงร่างเข้าสู่ชุดเกราะ IS แล้วและกำลังจะหายตัวกลับไปกับความมืดในยามราตรี

“หึ.....”

“ช้าก่อน!”

มาโดกะเบี่ยงตัวหลบแรงหยุดยั้งของพลัง AIC แล้วก็บินจากไป

และแล้วผู้ลอบยิงที่ปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหันก็แทรกตัวกลืนหายไปกับความมืดสนิท

“ปัด.....”

“ลอว์ เป็นอะไรี่เปล่า?”

“คิดว่าฉันเป็นใคร ว่าแต่นายเถอะ ปลอดภัยศิริเปล่า?”

“อืม ลอว์มาช่วยไว้ทันเลยปลดภัย ขอบใจนะ”

“ไม่ต้องขอใบ”

ลอร่าพูดพร้อมกับเก็บมีด หลังจากนั้นเธอก็ใช้ผ้าพัน
ปิดตาเคื่อดังเดิม

ผมเองก็ปิดฝุ่นดินทรายที่เกาะติดเสื้อผ้าออก แล้วก้ม
ลงเก็บกระป๋องน้ำผลไม้ที่ร่วงตกพื้นขึ้นมา

“เอ่อ”

“หือ? อะไร?”

“ตาซ้ายของลอร่านี้สวยอย่างที่คุณคิดเลยนะ สองประกาย
วิบวับเหมือนเพชรพลอยเลย”

“อะ ว่างั้น?”

“โดนลอบยิงมันก็แย่อยู่นะ ออก ได้ได้เห็นของดีแบบนี้
ก็ถือว่าเสียดชีวิต----- ไร?”

“ละ ละ เสียดชีวิตเรื่องอะไร เจ้าบ้าเอ๊ย!”

หลังจากโหม่งหัวมาจนใกล้ ลอร่าก็เหยียบเท้าผมเข้า
ให้อย่างจัง

“เจ็บว๊อย!?”

“ฮิ ฮิ! กลับได้แล้ว!”

“อะ ล้าว รอดด้วย อย่างน้อยก็ช่วยถือกระป๋องน้ำ
หน้อยสิ”

“ไม่ช่วย!”

ลอร่าเร่งฝีเท้าก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ฉับ ฉับ

“ว่าแต่ ทำไมถึงมาทันตอนที่เราโดนโจมตีได้ล่ะ?”

“นะ นั่นเพราะ.....!”

“หือ?”

“.....คะ ใครมันจะไปบอกได้ละว่าจ้างหาโอกาสที่จะ
อยู่กันตามลำพังสองต่อสองนะ.....”

“เอ๊ะ? ลอว่าทำไมล่ะ?”

“ไม่มีอะไร! อะ เอ้อ ไอ้ ไอ้!”

“ไอ้ย อะไรกันเนีย!? ยะ อย่าเหยียบขาฉันดิ! เอ้ย
บ้าจริง!”

“คะ ใครกันแน่ที่บ้านนะ!”

ลอราหน้าแดงกำไปถึงใบหู แล้วเธอก็ตอຍผมอย่างไม่
ลังเลใจเลย

“ “โดนลอมยิงหรือ!” ”

โศกกับหลังร้องตะโกนเสียงดังขึ้นพร้อมกันในวงรับ
ประทานอาหารมือเย็นวันจันทร์

“อ่า เมื่อคืนนี้นะ”

ผมอธิบายเรื่องราวให้ทุก ๆ คนฟังโดยเสียงที่จะไม่พูด
ชื่อโอริมูระ มาโดกะ

ส่วนการที่ไม่ได้บอกกล่าวทันทีเมื่อคำวานนี้ เป็น
เพราะไม่อยากทำให้งานเลี้ยงฉลองที่พวกเขาอุตส่าห์จัดให้
หมดสนุกกันลงไป

“ผู้จับเคลื่อนไซเลนส์เซฟริส..... เป้าหมายมันคืออะไร

กันเนนะ อิจิกะคิดอะไรออกบ้างรีเปล่า?”

“อืมม”

ผมตอบคำถามของซาร์ลอตต์สั้น ๆ เพราะยังไม่สามารถ
เข้าใจอะไรได้ถ่องแท้สัก

ลองถามฟิจีฟุยุตสึกุครั้งดีกว่ามัง

(แต่ว่า-----)

เรื่องในครอบครัว.....ต้องพูดว่าเรื่องเกี่ยวกับพ่อและ
แม่นะ ถือเป็นเรื่องต้องห้ามระหว่างผมกับฟิจีฟุยุแบบที่รับรู้
กันเองอย่างเงียบ ๆ เพราะนั่นถึงจะลองถามไปก็คงไม่สามารถ
ค้นหาคำตอบสัก ๆ ได้..... ไม่สิ ไม่อย่างจะค้นถามต่างหากละ

“เรื่องนั้นเอาไว้ค่อยคิดกันเถอะคะ อิจิกะซังคะ คราว
นี้ขอทานไข่ม้วนได้มั้ยคะ?”

“อืม เฮลลิ แฮร์”

ผมกำลังป้อนอาหารให้เซซีเลียที่เป็นผู้โชคร้ายได้รับ
บาดเจ็บที่แขนขวาเมื่อวันก่อน นำลงสารนะที่ใช้งานแขนข้าง
ที่ถนัดไม่ได้เนะ

“อะ อ้าม.....”

อ้า เซซีเลียใช้มือปิดปากพร้อมกับเคี้ยวอาหารไปด้วย
หน้าเธอแดงเล็กน้อย คงเพราะรู้สึกอายไปกับสายตา
ที่ทุกคนมองมาละมัง

(แหม มันท่านอายุอยู่หรอกนะ อายุขนาดนี้แล้วยัง
ต้องมีคนมาป้อนให้ทานอีก)

“.....ยังไงกันเนี่ย ดูเหมือนเซซีเลียตั้งใจสั่งอาหารที่

ต้องใช้ตะเกียบเลยนะ.....”

“.....ทั้ง ๆ ที่ใช้มืออีกข้างทานพาสต้าเองก็ได้นี่.....”

เซซีเลียกระแอมไอพลาสมินสายตาของหญิงกับโฮคิที่
จ้องถ่มมิ่งขึ้นมา

ถ้าจะพูดถึงเมนูอาหาร ก็มีปลาแซลมอนย่างเกลือกับ
ไข่ต้ม แล้วก็มีผักโขมคอลลินา ซูปรีมี่โตะใส่มันสำปะหลังและ
ไข่ตุ๋นทะเล ซึ่งเป็นอาหารที่ใช้ตะเกียบทานทุกอย่างเลย

“อิจิเกะ ไข่ตุ๋นนะ ใช้ช้อนตักทานได้ใช่ไหม? เนอะ
เซซีเลีย?”

ไม่รู้ทำไมชาร์ลถึงพูดยืมนั่งอารมณ์ข่มขู่ขึ้นมา

“ระ เรื่องนั้น..... อะ ดิฉันใช้มือซ้ายทานไม่ถนัดนะคะ!”

“เหออ มันเดี๋ยวนั้นจะป้อนให้กินเอง”

“ละ ลอว์ริง! ไดยวลิ.....รอให้เย็นสักหน่อยก่อน....
ร้อนนน!”

แล้วลอว์ริงก็พยายามยัดเยียดช้อนที่ตักไข่ตุ๋นร้อน ๆ
เข้าไปในปากเซซีเลีย

เฮ้ยๆ อย่างเร่งแค้นเจ็บลิ

“อู๊ย ทำทางกำลังสนุกกันเลยนะ~”

“อ๊ะ อาจารย์ยามาตะ แล้วก็.....”

ฟิจิฟูยู ที่ต้องเรียกว่าอาจารย์โอริมูระ ก็มาด้วย ทั้ง
สองคนต่างถือถาดอาหารมือเย็นอยู่ในมือ

“อย่าอะอะเสียงดังมากนักสิ ยัยบ้า”

“นะ หนูยังบาดเจ็บอยู่นี้คะ”

“อัลคอร์ทท์ เรื่องการต่อสู้ในเขตตัวเมืองเมื่อวานนี้
เดิมทีมีบทลงโทษให้พักการเรียน แต่ถึงแม้ว่าชั้นจะยกเว้นการ
ลงโทษให้เป็นกรณีพิเศษก็จริง แต่ก็อย่าสำคัญตัวเองผิดนะ”

“ค่ะ ค่ะ.....”

เรื่องการต่อสู้ในเขตตัวเมืองที่ไอลีนไฮแลนด์เซฟิรลนั้น
วันนี้ผมเองก็โดนลงโทษทั้งวันเหมือนกัน โดยจะถูกสวดอบรม
เป็นเวลาเกือบๆ 2 อาทิตย์ ซึ่งส่งผลกระทบต่อร่างกายและ
จิตใจแน่นอน

“ว่าแต่ พวกเธอมักจะทานอาหารด้วยกันทุกคนแบบ
นี้หรือ?”

“เอ่อ ครับ เป็นส่วนใหญ่”

“จ้ะหรือ”

“อื๊ย? อาจารย์โอริพระติดใจอยากรู้หรือคะ”

“อาจารย์ยามาดะ เอาไว้เรารู้กันตัวต่อตัวเป็นการออก
กำลังหลังทานอาหารดีมัย”

“ละ ล้อเล่นนะค่า! อะ อะฮ่า อะฮ่าฮ่า~.....”

อาจารย์ยามาดะมักจะเจอกับเรื่องโหดๆ ทุกครั้งที่
กระเช้าเข้าเหย้าฟิจิฟุยุงังไม่วู้เฮะ เรียนรู้ไว้บ้างเถอะคร้าบ.....

“อย่าอะอะเสียงดังนั้กันนะถึงจะพูดแบบนั้นแต่
เด็กสาวรุ่นๆ ก็คงจะฟังเข้าใจซ่ายทะลุหูขวาแน่ เฮ้อ ก็อย่าให้
มันมากนั้กันละกัน”

พูดทิ้งท้ายไว้เท่านั้นแล้วฟิจิฟุยก็นึกอาจารย์ยามาดะ
เดินไปทางโตะตัวที่อยู่ด้านในสุด

ตอนที่อยู่พร้อมกันทุกคนแบบนี้คงถามเรื่องของมาโดกะไม่ได้หรอก ให้อัฒหาโอกาสอีกครั้งคราวหน้าละกัน

แล้วช่วงเวลาอาหารมื้อเย็นก็ผ่านพ้นล่องเลยไปตามเรื่องตามราว

“.....แล้วทุกคนตามกันมาทำไมเนี่ย?”

ระหว่างทางกลับไปยังห้องของตัวเองในหอพัก ผมก็ถามกลุ่มพวกผู้หญิงที่ค่อย ๆ แอบเยื้องย่างเดินตามมาตั้งแต่เมื่อครู่

“ระ เรื่องนั้นนะ.....ใช่ว่าฉันจะเป็นห่วงอะไรนายเป็นพิเศษหรอกนะ?”

หลังตอบกลับมาเช่นนั้น

“เอ่อ เอ่อคือ นี่ไง ก็คิดๆ อยู่ล่ะว่าบางครั้งเราไปคุยกันที่ห้องของอิจิกะบ้างก็น่าจะดี”

ต่อด้วยซารุซึ่งบอกมาแบบนี้

“อู อืม! ใช่แล้วละ อิจิกะ ถ้าทำแบบนี้ ทุกคนก็จะได้พูดคุยสื่อสารกัน มันเป็นเรื่องสำคัญนะ”

ไฮคิพยักหน้าหงิกๆ ถ้าพูดถึงการพูดคุย ก็คุยกันมากมายหลายเรื่องไปแล้วเมื่อตอนอาหารมื้อเย็นนี่นา เอ่อ แหม ก็ใช่ที่จะรังเกียจรังอนอะไรหรอกนะ

“เอ่อคือว่า อิจิกะซังคะ? ถ้าไม่เป็นการรบกวน ก็

อยากขอให้ช่วยเปลี่ยนผ้าพันแผลให้หน่อยนะคะ”

“โอ้ ได้สิ”

เมื่อตอบไปแบบนั้น เซซีเลียก็มีสีหน้าสดใสเบิกบานขึ้นมาทันที ถ้าทำให้จิตใจได้ขนาดนั้นเนี่ย สำหรับลูกผู้ชายก็ไม่มีอะไรจะสุขใจเท่าแล้ว

“นี่ อิจิกะ นายนะตามใจฉันนี่เกินไปแล้วนะ กะอิคแค่เปลี่ยนผ้าพันแผลยังทำคนเดียวไม่ได้ แล้วจะเป็นผู้ลงชิงตำแหน่งตัวแทนนักเรียนได้อย่างไร”

ลอร่าแทรกคำพูดเจ็บแสบ

“ได้ยินว่าที่ญี่ปุ่นนี่ ถ้าเติมน้ำลายแล้วบาดแผลจะหายเหมาะสมพอดีเลย เอาอย่างนั้นละกัน”

“เอ่อ ลอร่า จะเติมน้ำลายหรืออะไรก็เถอะ มันก็ไม่ใช่ว่าจะรักษาให้หายได้หรอกนะ.....”

ก็ใช่ที่จะไม่ถูกต้องเสียทีเดียว.....แต่คงขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ละมัง?

“จั้นหรือ? แต่น้ำลายของชั้นมีนาโนแมชชีนสำหรับใช้รักษาทางการแพทย์ผสมอยู่ด้วยนิดนึงนะ”

อึ้ย จั้นหรือ ฟังเหมือนจะยอดเยี่ยมยังไงบอกไม่ถูก แต่ก็เหมือนไม่ค่อยจะดีนักถ้าจะทำแบบนั้นซะ

(มีเรื่องเล่าว่า ลอร่าเป็นเด็กทารกทดลองที่เกิดในห้องวิจัยทางการทหารของเยอรมันนี่นะ)

การทำให้ถือกำเนิดมาเพียงเพื่อเอาไว้ให้สู้รบแบบนี้-

---- มันเป็นเช่นไรหนอ

เป็นเรื่องง่ายที่จะคัดค้านต่อต้านตามความรู้สึกผิดชอบชั่วดี แต่การกระทำเช่นนั้นก็เป็นการต่อต้านภาพรวมตัวตนทั้งหมดของลอราไปด้วยเช่นกัน

(อีกอย่าง ตัวลอราเองก็ไม่ได้ติดใจกังวลอะไร เพราะฉะนั้นมันก็เลยไม่ใช่ปัญหาที่คนอื่นจะมาพูดแทรกแซงอะไร.....)

ยิ่งไปกว่านั้น ชีวิตของลอราเมื่อมาที่ญี่ปุ่น----- ได้พบเจอผองเพื่อนกลุ่มนี้ ก็จะไม่ใช้ชีวิตที่เป็นไปเพื่อการสู้รบเพียงอย่างเดียวอีกต่อไป ผมก็อยากให้เป็นเช่นนั้น

“เฮ้ย ฟังอยู่รีเปล่า่ จริงๆ เล้ย นายนี้ไม่มีคุณสมบัติความเป็นเจ้าสาวเลยนะ”

“ครับๆ ขอโทษครับ”

ทุกครั้งที่โดนเรียกกว่าเจ้าสาว ผมก็จะเผลอนึกย้อนไปถึงเรื่องจูบ ก็เลยอยู่นิ่งๆ เงียบๆ จะดีกว่า

เพราะทุกครั้งที่นึกถึงเรื่องราวในตอนนั้น ตัวผมเองจะรู้สึกร้อนๆ ที่หน้าเล็กน้อย

“หือ? เป็นอะไรไปเธอ?”

“เปล่า่ ไม่มีอะไร”

ผมคอยห่างจากลอราที่ขยับตัวใกล้เข้ามายังบริเวณโบน้า แล้วจึงเปิดประตูห้องตัวเองหลังจากเดินมาถึงเสียที่

“เก้าอี้หนังจะเอายังไงดี? ไปยืมมามั้ย?”

“ไม่ต้องหรอก นั้งที่เตียงก็ได้โซ่มี๊ยย ทุกคนว่าไง?”

ชาร์ลหันไปถามพวกผู้หญิงคนอื่นๆ อืม เป็นคนดี

จริงๆ นะเนี่ย

“ແหมm ຂັ້ນນັ່ງຕຽງໄໝ້ກໍໄດ້ ໄມ້ມີບັນຫາຫຼອກ”

“ນັ້ນລີນະ ອີກອຸ່ງເຕີຍຂອງຫຼອກພັກທີ່ນີ້ກໍມີຄຸນກຸພາຕີ”

“ຖ້າໄມ້ໄຂ່ເຕີຍຂອງຕົວເອງ ດີຈັ້ນກໍໄມ້ຍິນດີຫຼອກນະຕະ
ແຕ່----- ກໍນັ່ງໄດ້ຕະ”

“ຂັ້ນກໍໄມ້ມີບັນຫາອະໄກ”

ຫຼັງ ໄອຕີ ເຊຊີເລີຍ ແລະລ່ວຖ້າຕອບກັບມາແບບນັ້ນແລ້ວ
ເດີນເຂົ້າມາໃນຫ້ອງ

“ອະ ກາໄປຊື້ເຄື່ອງດີມອະໄກມາຕີມັ້ຍ?”

“ໄມ້ຕ້ອງໆ ໄມ້ຕ້ອງໄລ່ໃຈອະໄກເກດນັ້ນຫຼອກຊາຣ໌ລ ອີກ
ອຸ່ງຄັກຈະໄປຊື້ ກາໄປເອງ-----”

“ໂອ້! ພຸດແບບນັ້ນແລ້ວຖ້າດີນລອບຍິງຂຶ້ນມາອີກລະ ຈະ
ທ້າຍໄປ!”

“ອະ ເອ້.....”

ຜູ້ມັດກັບທັງຫຼ້າຂອງຊາຣ໌ລທີ່ອຸ່ງໆ ນ້ຳເລີຍກໍແຂັງກ້າວ
ຂຶ້ນ ຜູ້ຈິງໂຫະໄປແຕ່ໂດຍດີ

ເມື່ອໂຫະໄປແລ້ວ ຊາຣ໌ລເອງກໍໄດ້ສັດຕິກັບຕົນ ຈິ່ງຮີບຫຼັດ
ຕົວເລີກລົງ

“ະ ໂຫະ”

“ມະ ໄມ້ ໄມ້ເປັນໄກຫຼອກ”

“ຄືເວົ້າ..... ອຸ່ງຄັກວ່າແລະເນອະ ອີຈິກະກໍເປັນເດັກຜູ້ຊາຍ
ຄຸ່ງຈະໄມ້ຫຼອບໃຫ້ຜູ້ເຫຼິງເປັນຝ່າຍປັກປ້ອງຫຼອກໃຫ້ມັ້ຍລະ.....!”

“ປະ ເບົາ ໄມ້ໄຂ່ອຸ່ງຄັກນັ້ນຫຼອກ? ກະ ກໍແມ່ນ ຖ້າຂຶ້ນ

โดนว่าไม่สมกับเป็นลูกผู้ชายล่ะก็ มันทำใจลำบากอยู่”

“ยะ อย่างนั้นหรือ? โลงออกไปที.....”

“อะ อืม.....”

“.....”

“.....”

ในขณะที่ต่างฝ่ายต่างก้มหน้าทำอะไรกันไม่ถูก ความเงิบงันก็פקพาเวลาให้ล่วงเลยไป

จะว่าอย่างไรดีล่ะ รู้สึกเหมือนตื่นเต้น..... แต่ก็เหมือนจะไม่ใช่.....

“อื๋อ.....”

“โอ้ววว!?”

หลัง โศคิ เซซีเดีย และลอรา..... ทุกคนยกเว้นชาร์ลต่างกำลังจ้องผมเขม็งตัวหวางตามาจากอีกด้านของประตูห้อง

“ชาร์ลอตต์อีกแล้วนะ.....”

“อิจิกะ แกนี่มัน.....!”

“จะ เจ้าเล่ห์นะคะ! ชาร์ลอตต์ซัง!”

“หึ!”

เอ่อ ลอราหงุดหงิดซะแล้ว ถ้าลองได้โมโหขึ้นมารอบหนึ่งแล้วล่ะก็ อีกนานเลยกว่าจะหาย.....

“เอ่อ คือ ลอรา.....ซัง?”

“ทำไมเรียกแต่ลอราล่ะ!”

“นายนะ สนใจแต่ลอราอย่างนั้นหรือ!”

“อ อ อิจิเกะจัง!”

โอย เหตุการณ์กลับยิ่งเลวร้ายขึ้นไปอีก

รู้สึกเหมือนจะมองเห็นอนาคตที่ต้องคุกเข่าขอขมา
โทษยิ่งงัยงั้น

“ฟู.....”

2 ชั่วโมงหลังจากนั้น ในที่สุดผมซึ่งโดนปล่อยตัวออกมาจากกลุ่มพวกผู้หญิงได้แล้ว ก็ล้มตัวลงนอนบนเตียงกลับไปกลิ้งมา

“ไปอาบน้ำดีกว่ามั้ง”

เมื่อคิดอย่างนั้นแล้วลุกขึ้น ประตูห้องก็เปิดออกในเวลาเดียวกัน

“จ๊ะเอ๋ พี่ทาเทนาคิมามาแล้วจ้า~”

“กลับไปเถอะครับ”

รีบไปปิดประตูโดยเร็ว หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงน้ำไหลดังมาจากอีกฟากทันที

“-----ว้ากกก!?”

ดาบน้ำตัดแบ่งประตูออกเป็นสองส่วน

ในมือของทาเทนาคิมาคาดแบล่ ‘รัสตีเนล’ ไว้อยู่

“โอ อย่าทำเหมือนพี่สาวไม่มีตัวตนอยู่ลิจ๊ะ!”

¹ ดูเชิงอรรถหมายเลข 2

INFINITE STRATOS

ปฏิกิริยาความรัก จักรกลทะยานฟ้า

เรื่อง : YUMIZURU คุมุ / ภาพ : CHOCO

แปล : J. Sakko

บรรณาธิการ : กมลรัตน์ เสราดี

กองบรรณาธิการ : วรวิภา สุขพงษ์ไทย

Art Director : ChroNo

ปก : Calbee

รูปเล่ม : Green Stone

จัดพิมพ์โดย

Zenshu Publishing

1 อาคารมนต์พิชิต ณ. วัฒนาภิเษก

บางโพธิ์พาง ย่านนาวา กทม. 10120

โทร. 02-294-2327

พิมพ์ครั้งที่ 1

ราคา 160 บาท

จัดจำหน่ายโดย ธนบรรณปิ่นเกล้า โทร. 02-434-8270

www.zenshu.co.th

Facebook : www.facebook.com/zenshucomic

9 786163 244581

160 บาท

INFINITE STRATOS Vol.7

©2013 by YUMIZURU Izuru

First published in Japan in 2013 by OVERLAP, Inc.

Thai Language translation rights granted to ZENSHU Publishing Co., Ltd.

Under the license from OVERLAP, Inc., Tokyo

แนว : Action Sci-Fi

เหมาะสำหรับ : 15 ปีขึ้นไป

IS INFINITE STRATOS

ปฏิบัติการรักจักรกลทะยานฟ้า

“ขอร้องล่ะ! ช่วยจับคู่กับน้องสาวพี่หน่อยนะ!”

คำขอร้องแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยจากทาเทนาซึกะให้อิจิเกะต้องลังเลใจกับ ‘การแข่งขันแบบจับคู่! เกิดขึ้นระหว่างผู้ที่มีเครื่องพิเศษเฉพาะตัวในแต่ละระดับชั้น’ ที่จัดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มระดับความสามารถของคนที่มีเครื่องพิเศษเฉพาะตัว ถึงคราวซาราสึกิ กันซาชิผู้มีเครื่องพิเศษเฉพาะตัวของห้อง 4 จะออกโรงในฐานะคู่ขา! เกิดขึ้นเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันบ้าง ถึงอิจิเกะจะเป็นฝ่ายรักชวน แต่กันซาชิตัวหลักสำคัญก็ได้แต่ยืนกรานกระต่ายขาเดียวว่า ‘ไม่’ จนอิจิเกะรู้สึกไม่สบายใจที่เรื่องราวไม่เป็นไปตามใจก็เลยย้ายจุดดูกระซอกพาดออกไปทางซ้าย อีกด้านหนึ่ง หลังจากการโดนปฏิเสธเรื่องจับคู่! เกิดขึ้น บรรดาตัวละครเอกหญิงต่างก็เลยรู้สึกร้อนรนใจเมื่อได้ยินว่าอิจิเกะไปจับคู่กับเด็กผู้หญิงคนอื่น กายที่สุดแล้วกันซาชิจะตกปากรับคำจับคู่กับอิจิเกะหรือไม่?

เลิฟคอมเมดี้ที่ต้องต่อสู้แย่งชิงความรักกันอย่างดุเดือดกับเพื่อนในโรงเรียนเดียวกันแบบโฮสปีด มาถึงเล่ม 7 ของ ‘คู่พี่สาวน้องสาว’ อันสวยงามบนริสุทธีแล้ว

facebook.com/zenshucomic

www.zenshu.co.th

